

Arrest

nr. 110 869 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Pakistaans staatsburger. U woonde samen met uw moeder en uw broers in het dorp Khai Koti nabij de stad Jhelum in de provincie Punjab. Van 2006 begon u met een koranstudie in een madrassa in de buurt van uw dorp. U wilde zich echter verder bekwamen in de Arabische taal. Enkele kennissen, uw vroegere leraar in de madrassa en de imam in uw dorp, adviseerden u om verder te studeren in een bepaalde madrassa in de stad Lahore. In juni of juli 2010 begon u te studeren aan de madrassa in Lahore. U raakte bevriend met een andere student, M. R. {...}. Na enkele dagen na uw aankomst vernam u van hem dat de madrassa in handen was van de extremistische organisatie Lashkar-e-Taiba. Nog enkele dagen later werd u aangesproken door een leraar. Hij zei dat u deel zou moeten nemen aan de jihad. U zou als zelfmoordterrorist worden ingezet. Omstreeks de twintigste dag van uw verblijf in de madrassa vertelde de leraar dat uw beurt als zelfmoordterrorist was gekomen. Die nacht ontsnapte u uit de madrassa door van het dak van de tweede verdieping naar

beneden te springen. Hierbij liep u een verwonding aan uw been op. U ging naar het station en u nam een trein terug naar uw dorp. U verbleef ongeveer één maand in uw dorp. In deze tijd ging u naar de politie om uw verhaal te vertellen. Uw verklaringen werden geregistreerd en er werd gezegd dat er een onderzoek zou worden ingesteld. Ondertussen werd de pijn aan uw been erger. Uw been bleek gebroken te zijn. U ging terug naar Lahore, waar u gedurende vijf maanden werd opgenomen in het ziekenhuis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis verbleef u nog zeven maanden bij uw tante in Lahore. In Lahore vernam u dat twee personen van Lashkar-e-Taiba bij uw moeder in het dorp waren komen informeren naar uw verblijfplaats. In de zomer van 2011 keerde u terug naar uw dorp. Uw vriend M. R. {...} belde u op. Hij waarschuwde u dat u moest terugkeren naar de madrassa in Lahore, anders zouden u of uw familie gevaar lopen. U besloot om te vertrekken. In juli of augustus 2011 reisde u naar Karachi. Daar vond u werk als imam in een moskee. Na enkele maanden tijd kwam de voorzitter van de moskee te weten dat u problemen had met Lashkar-e-Taiba. Hij kreeg schrik en zei dat u moest vertrekken. Een andere imam gaf u de raad om uit het land te vluchten. Op 20 mei 2012 vertrok u uit Pakistan. U reisde illegaal en met de hulp van een smokkelaar via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U kwam aan in België op 14 juni 2012 waar u de volgende dag asiel aanvraagde bij de Belgische asielinstanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart en een attest van de koranstudie d.d. 11 december 2009.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn nadat u werd gevraagd om zelfmoordterrorist te worden in de madrassa in Lahore waar u studeerde. Na uw vlucht uit de madrassa kwamen leden van Lashkar-e-Taiba u zoeken bij uw thuis (CGVS p. 14, 15, 17, 18). Omwille van onderstaande redenen kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat uw gedrag na uw ontsnapping uit de madrassa in Lahore niet overeenkomt met uw beweerde vrees voor vervolging. Uit uw verklaringen blijkt dat u vreesde dat ze u na uw ontsnapping zouden vinden. U was bang, zeker dat ze u zouden vinden en dat ze u dan zouden vermoorden. Echter u verklaarde ook een maand na uw ontsnapping uit de madrassa voor medische zorgen naar Lahore te zijn terug gekeerd en daar bijna een jaar te zijn verbleven. U bevestigde dat de kans groter was dat men u in Lahore zouden vinden maar u stelde dat Lahore groot was, de madrassa zich buiten de stad bevond en dat het bijna onmogelijk voor die mensen zou zijn om u in een ziekenhuis te vinden (CGVS p. 12, 20, 21). Uw uitleg overtuigt niet, het is niet omdat een madrassa zich buiten de stad bevindt, dat men u niet kan zoeken in de stad. U verbleef bovendien maar een vijftal maanden in het ziekenhuis, waarna u later bij uw tante verbleef. Ook uw terugkeer naar uw dorp nadat u vernam dat men u daar was komen zoeken getuigt niet van een gegronde vrees. U gaf aan na het ziekenhuis en bij uw tante verbleven te hebben, terug naar huis te zijn gekeerd. U werd gewezen op uw merkwaardig gedrag en u legde uit dat u maar twee maanden in uw dorp verbleef en dat u in die periode in de moskee woonde (CGVS p. 18, 21). Ook deze uitleg overtuigt niet. Twee maanden is een relatief lange periode indien men een ernstige vrees koestert, en door in uw dorp te verblijven nam u hoe dan ook een groot risico. Op basis van bovenstaande elementen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de door u verklaarde ernstige vrees voor personen van de Lashkar-e-Taiba, en bijgevolg aan de feiten die hieraan ten gronde liggen.

Bovendien bevat de versie van uw asielrelaas zoals u deze verklaarde voor het Commissariaat-generaal opvallende verschillen bevat met de versie die u liet optekenen in de CGVS vragenlijst, ingevuld door de Dienst Vreemdelingenzaken. Hoewel deze vragenlijst een samenvatting is van uw verklaringen, kan men er toch vanuit gaan dat u alle essentiële elementen, die aanleiding gaven tot uw vlucht uit Pakistan, in een correcte context en volgorde wist te plaatsen. Echter u verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u pas voor het eerst in de madrassa te Lahore in contact kwam met Lashkar-e-Taiba die u vroegen om deel te nemen aan de jihad. U verduidelijkte dat u naar deze madrassa in juni-juli 2010 ging en u bent daar gedurende 25 dagen gebleven (CGVS p. 8, 22). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u dat student was in een religieuze school te Lahore en dat ze u in 2009 vroegen om deel te nemen aan jihad (vragenlijst CGVS punt 3.5). Opgemerkt moet worden dat u de periode dat u naar de madrassa ging in Lahore en de vraag om deel te nemen aan jihad in verschillende periodes situeert tijdens uw opeenvolgende gehoren. U werd geconfronteerd met dit verschil en u stelde dat in 2009 nooit zoiets was gebeurd, er nooit zo iets aan u was gevraagd en dat u toen bezig was met het leven van de koran in de eerste school CGVS p. 22). Het ontkennen van uw aanvankelijke verklaringen is geen afdoende uitleg. Uw verklaring in de vragenlijst is immers voldoende duidelijk. Uw verklaring werd u ook voorgelezen, en bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal had u geen opmerkingen over dit eerste gehoor (CGVS,p.2).

U verklaarde eveneens voor het Commissariaat-generaal dat u van uw vriend M. {...} toen u nog maar enkele dagen in de madrassa te Lahore was vernam dat de madrassa banden had met Lashkar-e-Taiba (CGVS p. 23). Echter tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dat u pas

toen u naar het ziekenhuis in Lahore ging voor verzorging te weten kwam dat de madrassa in handen was van Lashkar-e-Taiba (vragenlijst CGVS punt 3.5). U werd gewezen op uw afwijkende verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en u stelde dat u nu de waarheid vertelde, dat de tolk tijdens het vorige interview had gezegd dat het kort moest zijn. Alles wat u voor het Commissariaat-generaal vertelde was de waarheid (CGVS p. 23). Deze uitleg overtuigt niet. Het ontkennen van uw eerste verklaringen en erop wijzen dat u kort had moeten zijn, weerlegt niet dat uw verklaringen over eenzelfde feit verschillen in uw onderlinge gehoren.

Ook uw verklaringen over hoe vernam van uw vriend M. {...} dat u door mensen van de madrassa werd gevraagd om terug te keren zijn incoherent. U verklaarde dat uw vriend u telefonisch had gezegd terug te gaan naar de madrassa omdat u of uw familie anders problemen zouden krijgen (CGVS p.21). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat M. {...} in 2011 naar u toe was gekomen om u te vertellen dat de mensen van de madrassa vroegen wanneer u zou terugkeren (vragenlijst CGVS punt 3.5). Ook met deze incoherentie werd u geconfronteerd en u antwoordde dat u alleen telefonisch contact met M. {...} had gehad en dat u hem niet had ontmoet (CGVS p. 22). Opnieuw voldoet uw uitleg niet. Het herhalen van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal verklaart niet waarom uw verklaringen niet eenduidig zijn in u opeenvolgende verklaringen, en opnieuw wordt vastgesteld dat uw verklaring in de vragenlijst hierover voldoende duidelijk is.

De vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden aangaande feiten die betrekking hebben op de kern van uw asielrelaas ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurig en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie.

Verder legde u vage verklaringen over de leider van de madrassa in Lahore waar u in juni of juli 2010 Arabische les ging en waar u 25 dagen bleef. Opgemerkt moet worden dat u niet weet wie de leider is van deze madrassa wat merkwaardig is daar u aangaf dat u hem een paar keer had ontmoet in de madrassa en hij een belangrijk iemand in de school was. Het is redelijk te verwachten dat u zou kunnen aangeven wie de leider is van de madrassa. Het feit dat u daarin niet slaagt ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u ten aanzien van essentiële elementen in uw asielrelaas geen begin van bewijs kan voorleggen. U verklaarde dat u 20 of 25 dagen na uw ontsnapping uit de madrassa van Lahore naar de politie ging om melding te maken dat u door leden van Lashkar-e-Taiba werd gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen. Uw verklaringen werden door de politie genoteerd op een formulier in een boek (CGVS p. 19, 20). Echter u legde voor het Commissariaat-generaal geen FIR voor, terwijl nochtans uit uw verklaring blijkt dat een FIR door de politie werd opgemaakt (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Evenmin legde u een begin van bewijs voor van uw ziekenhuisopname gedurende 5 maanden, omwille van het been dat u brak tijdens uw ontsnapping uit de madrassa. Opgemerkt moet worden dat, zelfs indien deze documenten initieel niet had bekomen of meegenomen, u contacten had met uw broer en via hem met uw familie in Pakistan. Eveneens had u contacten met vrienden in Pakistan. Bijgevolg is het redelijk te verwachten dat u deze documenten ter staving van uw asielrelaas zou kunnen voorleggen voor het Commissariaat-generaal. Dit gebrek aan deze essentiële documenten ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. Wat ook bevestigd wordt daar u gedurende vijf maanden in Karachi woonachtig was, waar u werkzaam was als imam (CGVS p. 12).

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies in positieve zin kunnen wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart bevat persoonsgegevens die zondermeer kunnen aanvaard worden. Het attest van uw koranstudie in de madrassa in Noo Garan, in de buurt van uw dorp wordt evenmin in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat als een eerste middel kan worden beschouwd de schending aan van artikel 1 A, 2 van het vluchtelingenverdrag en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft een algemene situatieschets van zijn land van herkomst en stelt dat hij hiervan slachtoffer is geworden en nu gevaar loopt. Volgens verzoeker gaat verweerder hieraan voorbij.

Verzoeker stelt geantwoord te hebben op alle vragen en heeft dit gedaan binnen zijn mogelijkheden. Bij het aannemelijk maken van het relaas moet rekening gehouden worden met de persoonlijkheid en intellectuele bagage van de verzoeker, wat in casu niet is gebeurd.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.4. Waar verzoeker verwijst naar een algemene situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat een dergelijke verwijzing zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr. 167.854), niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond.

2.5. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in wezen beperkt tot het op zeer beknopte wijze herhalen van haar verklaringen en het ontkennen van de motieven van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens

is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer. De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

2.6. Waar verzoeker wijst op het feit dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijkheid en intellectuele bagage om de vage en tegenstrijdige antwoorden te verklaren, wijst de Raad erop dat met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, ook van een persoon met een geringe opleiding of matige intelligentie mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt (RvS 27 januari 2007, nr. 127.477), waartoe verzoeker ernstig in gebreke is gebleven. De overtuiging van verzoeker dat hij naar zijn vermogen voldoende elementen heeft aangebracht alsook het argument dat hij geantwoord heeft op de hem gestelde vragen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verzoeker toont bovendien geenszins aan dat de commissaris-generaal zijn dossier niet op individuele wijze heeft beoordeeld maar blijft steken in vage en nietszeggende beweringen dienaangaande, wat geen ander licht kan werpen op de beoordeling van zijn asielrelaas.

2.7. Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.8. Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

2.9. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.10. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betoogt dat de subsidiaire bescherming wordt afgewezen zonder duidelijke motivering. Subsidiaire bescherming is niet hetzelfde als asiel en het is evident dat verweerder een afzonderlijk onderzoek had dienen te voeren nopens de subsidiaire beschermingsstatus. Verder meent verzoeker dat hij nooit enig argument heeft kunnen naar voren brengen betreffende de subsidiaire bescherming, dit terwijl de situatie in Pakistan gevaarlijk is: de nieuwsberichten over aanslagen zijn legio en zelfs de premier is er niet veilig. Het is dan ook duidelijk dat verzoeker zelf ook niet veilig is.

2.11. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. De Raad wijst erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. De commissaris-generaal is wel degelijk nagegaan of verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, waarbij tevens verwezen wordt naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier dienaangaande.

2.12. Waar verzoeker meent dat hij nooit de mogelijkheid heeft gehad enige specifieke argumentatie naar voren te brengen aangaande het subsidiair beschermingsstatuut, wijst de Raad erop dat verzoeker geenszins aantoont dat zijn rechten in casu geschonden werden. In zoverre verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, meer bepaald zijn recht om gehoord te worden, wijst de Raad erop dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 23 juni 2005, nr. 146.472; RvS 15 februari 2007, nr. 167.853). In casu blijkt dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal werd gehoord gedurende in totaal meer dan drie uur op 13 maart 2013 (administratief dossier, stuk 3).

Derhalve heeft verzoekende partij de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker heeft hiertoe wel degelijk de kans gekregen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal.

2.13. Verzoeker heeft zijn aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag niet aannemelijk gemaakt waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat er uit nieuwsberichten over aanslagen en het feit dat zelfs de premier niet veilig is volgens hem blijkt dat er in zijn regio van afkomst een situatie heerst die voldoet aan de bepalingen van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

2.14. Verzoekende partij vergenoegt zich op algemene en niet onderbouwde wijze te verwijzen naar een "gevaarlijke situatie" in het land van herkomst doch brengt evenwel geen concrete elementen aan die illustreren dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *"Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is"* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere en niet gestaafde verwijzing naar een "gevaarlijke situatie" niet aantoont dat er in de regio waarvan zij afkomstig is een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing: "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012 (administratief dossier, stuk 14) blijkt dat, er in het noordwesten van Pakistan een open strijd woedt tussen extremistische elementen en regeringstroepen maar dat dit een uiterst lokaal conflict betreft dat zich hoofdzakelijk in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan afspeelt. Aangezien verzoeker niet afkomstig is van deze regio dient hij hiervoor niet te vrezen. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.15. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.16. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER